

[Socialministeren]

VS foreslår nu at ændre den nuværende affattelse af § 69 derhen, at der fortsat skal sørges for det nødvendige antal pladser i daginstitutioner, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger, men nu præciseret sådan, at det skal svare til det faktiske sociale og pædagogiske behov i kommunen. Og så nævnes det i bemærkningerne, at det er hensigten at fremhæve, at det ikke skal være overladt til kommunerne at skønne over det nødvendige antal pladser på en sådan måde, at det faktiske sociale og pædagogiske behov i kommunen ikke dækkes.

For mig at se giver et forslag af denne art ikke den fornødne afklaring af problemerne, for det vil jo stadig være sådan, at der skal skønnes over, hvad det faktiske sociale og pædagogiske behov er.

Så nævner man i bemærkningerne, at der skal kunne anlægges sag ved domstolene med krav om erstatning for økonomiske konsekvenser af, at kommunerne ikke opfylder deres forpligtelser. Det ville formentlig betyde et større antal retssager, når kommunerne rent faktisk ikke kunne opfylde en sådan pligt. Og hvad kunne det i øvrigt ikke komme til at betyde, hvis man på denne måde skulle tvinge kommunerne ud i en forceret udbygning?

Det ville specielt under de nuværende meget stramme rammer for kommunernes virksomhed komme til at betyde en opgivelse af andre projekter, som kommunerne også gerne vil tilgodese, f. eks. bygning af en skole, som kommunen finder nødvendig, eller f. eks. en udbygning af hjemmehjælpen eller opførelsen af et plejehjem.

Så vidt jeg kan se, løser forslaget ikke reelt noget problem, men det skaber en række andre. Det vil betyde, at man griber ind over for kommunernes adgang til i det lokale område at prioritere, hvad der på lokalt hold bedømmes som vigtigst, og det vil kunne bryde den positive holdning, der rent faktisk er i de fleste kommuner til at udbygge daginstitutionsområdet.

Hans Hækkerup (S):

Ifølge dette forslag fra VS skal det fremover være en ret at få sit barn passet i en daginstitution, og kommunerne skal have pligt til at sørge for de nødvendige institutioner og institutionspladser. I socialdemokrati-

et nærer vi stor sympati for den tanke, men i modsætning til VS mener vi, at målet først vil kunne nås i alle landets kommuner i løbet af nogle år, simpelt hen fordi en øjeblikkelig udbygning på daginstitutionsområdet, der skal dække både det sociale og det pædagogiske behov fuldt ud, vil stille så store krav til kommunernes økonomi, at det ikke samtidig vil være muligt at løse de mange andre påtrængende opgaver, der er, f. eks. på ældreområdet.

Men vi er i socialdemokratiet indstillet på gennem udbygningsplanlægningen at tilskynde kommunerne til at dække den faktiske efterspørgsel efter daginstitutionspladser.

I bemærkningerne til lovforslaget nævnes også de problemer, der opstår, når man på grund af børnepasningsproblemer ikke kan få arbejdsløshedsdagpenge. Selv om det antal personer, der rent faktisk mister retten til dagpenge, ikke er stort, er der for den enkelte familie tale om et meget stort problem, som vi i socialdemokratiet vil forsøge at løse så godt, som det er muligt, indtil der er bygget det nødvendige antal pladser.

VS ønsker imidlertid, at man skal kunne lægge sag an mod kommunen med krav om erstatning, når der ikke kan anvises en institutionsplads. Vi mener bestemt ikke, at problemet skal løses på den måde, som VS foreslår, og vi må derfor afvise forslaget.

Svend Heiselberg (V):

Venstre ønsker ikke at være med til at ændre loven sådan som foreslået, idet vi er af den opfattelse, at ingen bedre end kommunerne kan bedømme, hvor mange institutionspladser der er behov for. På langt flere områder ville det være nyttigt, om kommunerne selv kunne bestemme.

I øvrigt er det venstres opfattelse, at det ikke er øgede udgifter, vi har brug for, men det må jo siges at være et område, som optager VS ret meget.

Agnete Laustsen (KF):

I det lovforslag fra fremskridtspartiet, som vi netop har forhandlet, om forbedret og ensartet pension, medfulgte der i bemærkningerne et regnestykke over lovens økonomiske konsekvenser og en række tanker om, hvorledes man på andre områder kunne spare disse penge.